

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.636 van 26 januari 2016
in de zaak A. 212.390/X-15.795.**

In zake : Jean-Marie ERNST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johan Vanoost
 kantoor houdend te 1170 Brussel
 Terhulpsessesteenweg 187
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steven Menten en Chris Schijns
 kantoor houdend te 3600 Genk
 Grotestraat 122
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 28 januari 2014 houdende verwerping van verzoekers beroep tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 10 juni 1999, waarbij de vergunning is geweigerd voor de regularisatie van de verbouwing van een woning aan de Rode Bos 34 te Voeren, kadastraal bekend sectie B, nr. 598/b.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 oktober 2015.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Johan Vanoost, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Chris Schijns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 2 maart 1998 wordt lastens verzoeker een proces-verbaal opgesteld wegens het wederrechtelijk uitvoeren van bouwwerken aan een woning, gelegen op een perceel te Voeren, “Roodbos 34”, kadastraal bekend “sectie B, nr. 589 b” (hierna: het betrokken perceel). Luidens dat proces-verbaal “bestaan [deze werken] uit: het verbouwen van een woning tot een volledige nieuwbouwconstructie met een [gewijzigd] bouw- en dakvolume”.

Volgens het bij het koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgestelde gewestplan Sint-Truiden - Tongeren is het betrokken perceel gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

4. Naar aanleiding van het voornoemde proces-verbaal dient verzoeker op 13 augustus 1998 (datum van het ontvangstbewijs) bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Voeren een regularisatieaanvraag in voor “verbouwingswerken aan een woonhuis” op het betrokken perceel.

5. Op 16 september 1998 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Voeren een gunstig advies.

Op 27 augustus 1998 verleent de afdeling Land van de administratie voor Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer het volgende ongunstig advies:

“De bouwplaats behoort tot het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het betreft hier duidelijk de regularisatie van een volledig nieuw opgerichte villa, gelegen in een open, homogeen, landschappelijk mooi en uitgesproken landbouwgebied.

De term ‘verbouwing’ is hier op zijn minst ongepast.

Het agrarisch gebied wordt hier duidelijk en ernstig geschaad door deze residentiële inplanting.

Uit landbouwkundig oogpunt en inzake de passende ordening van het agrarisch gebied wordt de voorgestelde regularisatie afgewezen.”

Op 3 november 1998 verleent de gemachtigde ambtenaar een ongunstig advies, waarin het volgende wordt overwogen:

“Overwegende dat [de aanvraag] handelt over een nieuwbouw-woning in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied die ruimschoots de normstelling van artikel 43§2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening overschrijdt, dat de woning geenszins verenigbaar is met de bestemming van het agrarisch gebied zoals blijkt uit het ongunstig advies van de afdeling Land.”

6. Met een besluit van 10 november 1998 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Voeren verzoekers regularisatieaanvraag.

7. Het beroep dat verzoeker tegen het laatstgenoemde besluit instelt, wordt door de deputatie van de provincieraad van Limburg verworpen met een besluit van 10 juni 1999 (hierna: het deputatiebesluit). In het deputatiebesluit wordt onder meer het volgende overwogen :

“Overwegende dat de voorgestelde werken een residentiële nieuwbouw betreffen waarvan de inplanting strijdig is met de voorschriften van het gewestplan hoger vernoemd;

Overwegende dat *in casu* een nieuwe woning werd ingeplant in een omgeving welke werd aangeduid als ‘landschappelijk waardevol’, dat deze constructie bovendien noch wat betreft zijn gabariet noch wat betreft zijn configuratie enige architecturale band heeft met de traditionele agrarische bebouwing van de Voerstreek, dat de ruimtelijke draagkracht van het omgevende landbouwbeleid wordt overschreden;

Overwegende dat beroeper bij brief van 18 december 1998 en 17 maart 1999 gevraagd werd om de plannen behorende bij onderhavige aanvraag op te sturen; dat hieraan tot op heden geen gevolg gegeven werd; dat onderhavig besluit bijgevolg verzonden wordt zonder de bijhorende plannen.”

8.1. Verzoekers op 14 juli 1999 ingestelde beroep tegen het deputatiebesluit wordt, na een op 24 maart 2000 georganiseerde hoorzitting, met een besluit van 9 september 2002 verworpen door de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening (hierna: het eerste ministerieel besluit).

8.2. Op vordering van verzoeker vernietigt de Raad van State bij arrest nr. 194.522 van 22 juni 2009 het eerste ministerieel besluit omdat niet bleek dat verzoeker gehoord werd door een ambtenaar van minstens niveau A1 van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen.

9.1. Verzoekers beroep tegen het deputatiebesluit wordt, na een op 9 november 2009 georganiseerde hoorzitting, met een besluit van 15 april 2010

opnieuw verworpen door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport (hierna: het tweede ministerieel besluit).

9.2. Op vordering van verzoeker vernietigt de Raad van State bij arrest nr. 219.350 van 14 mei 2012 het tweede ministerieel besluit omdat de verwerende partij niet tijdig een verzoek tot voortzetting had gevraagd nadat in het auditorsverslag de vernietiging was voorgesteld.

10. Bij een in het Frans gestelde brief van 20 februari 2013 nodigt de verwerende partij verzoeker uit voor een hoorzitting.

11. Op 21 maart 2013 wordt verzoeker in het Frans gehoord door ingenieur M. M.

12. Op 28 januari 2014 neemt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het bestreden besluit waarmee andermaal verzoekers beroep tegen het deputatiebesluit wordt verworpen.

13. Op 6 maart 2014 bezorgt de verwerende partij aan verzoeker een vertaling in het Frans van het bestreden besluit. Ook de begeleidende brief is in het Frans gesteld, behoudens het woord “maart” in de datering en de voorgedrukte vermelding “Ruimte Vlaanderen - departement van de Vlaamse overheid”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

14.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 36, §§ 2 en 3, derde lid, van de gewone wet van 9 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ en de artikelen 12, derde lid, en 13, § 1, van de

gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: de bestuurstaalwet).

14.2. Volgens verzoeker werd zijn verzoek aan de verwerende partij om “zich opzichtens hem te bedienen van de [F]ranse taal en deze taal ook te gebruiken voor de afhandeling van de beroepsprocedure” niet gerespecteerd.

14.3. Verzoeker betoogt dat dit vooreerst blijkt uit de enveloppe en de datumvermelding van het aangetekend schrijven van 6 maart 2014 waarmee de verwerende partij het bestreden besluit overmaakte alsook uit het feit dat het bestreden besluit in het Nederlands is gesteld.

14.4. Verder is het middel volgens verzoeker gegrond omdat “dossierstukken, adviezen, nota’s welke zich in het administratief dossier bevonden [...] uitsluitend in de [N]ederlandse taal [werden] gesteld derwijze dat [verzoeker], spijs zijn verzoek tot vertaling, nooit op een pertinente, nuttige en dienstige wijze deze stukken in de [F]ranse taal heeft kunnen raadplegen en efficiënt voor zijn belangen is kunnen opkomen”.

15. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat zelfs indien wordt aangenomen dat het bestreden besluit “als het eindproduct van de betwisting tussen [verzoeker en de verwerende partij] in het [N]ederlands mocht gesteld worden, wat [verzoeker] uitdrukkelijk betwist”, dan nog enkel vastgesteld kan worden dat hij bij gebrek aan Franstalige dossierstukken “in de eerdere fases van de procedure van het georganiseerd administratief beroep [...] nooit op een adequate, dienstige en pertinente wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen”.

16. In zijn laatste memorie merkt verzoeker op dat hij er in zijn verzoek aan de verwerende partij om voor hun betrekking het Frans te gebruiken op gewezen heeft dat hij een dergelijk verzoek reeds voorheen had geformuleerd.

Beoordeling

17. Artikel 36, §§ 1, 2 en 3, van de gewone wet van 9 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ bepaalt:

“§ 1. Behoudens de bepalingen van § 2, gebruiken :

1° de diensten van de Vlaamse Regering het Nederlands als bestuurs taal;
[...]

§ 2. Met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling uit hun ambtsgebied, is op de in § 1 bedoelde diensten de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen en vergunningen.

[...]

§ 3. [...]

De diensten worden derwijze georganiseerd dat, zonder enige moeite, kan worden voldaan aan de bepalingen van § 2.”

De artikelen 12, derde lid, 13, § 1, en 14, § 1, eerste lid, van de bestuurs taalwet luiden als volgt:

“Art. 12. [...]

In de taalgrensgemeenten wenden de diensten zich tot de particulieren in die van beide talen - het Nederlands of het Frans - waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

Art. 13. § 1. Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied.

Iedere belanghebbende, die er de noodzaak van aantoonde, kan zich kosteloos een gewaarmerkte vertaling in het Nederlands, in het Frans of in het Duits, naar gelang van het geval, laten uitreiken. Die vertaling heeft waarde van uitgifte of van gelijkkluidend afschrift. De belanghebbende vraagt ze aan de gouverneur van de provincie van zijn woonplaats of, indien het een vertaling in het Duits geldt, aan de gouverneur van de provincie Luik.

In afwijking van het tweede lid, kan ieder belanghebbende in de gemeenten uit het Malmedyse en in de taalgrensgemeenten, zonder bijkomende onkosten en zonder verantwoording van zijn aanvraag, bij de dienst die de akte heeft opgemaakt een gewaarmerkte vertaling met waarde van uitgifte of van gelijkkluidend afschrift verkrijgen :

a) in het Duits, wanneer de dienst gevestigd is in een gemeente uit het Malmedyse;

b) in het Nederlands of in het Frans, naar gelang van het geval, wanneer de dienst gevestigd is in de taalgrensgemeente.

[...]

Art. 14. § 1. Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de aan de particulieren uit te reiken getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in de taal van zijn gebied.”

18.1. Terecht merkt verzoeker op dat hij de verwerende partij verzocht heeft om “zich opzichtens hem te bedienen van de [F]ranse taal en deze taal ook te gebruiken voor de afhandeling van de beroepsprocedure”. Verzoeker heeft met andere woorden in toepassing van artikel 12, derde lid, van de bestuursstaalwet het gebruik van het Frans gevraagd voor zijn betrekking met de verwerende partij.

18.2. Anders dan hij in zijn verzoekschrift laat uitschijnen, blijkt echter niet dat verzoeker gevraagd zou hebben om een vertaling in het Frans te bekomen van enig stuk uit het administratief dossier. Daar een dergelijk verzoek een noodzakelijke voorwaarde is om gebruik te kunnen maken van het door artikel 13 van de bestuursstaalwet gewaarborgde recht op een vertaling ligt er te dezen geen schending van die bepaling voor.

De in het middel aangevoerde rechtsregels betreffen uitsluitend het taalgebruik en de taalkennis van overheidsdiensten. Uit verzoekers opwerping dat hij niet “op een adequate, dienstige en pertinente wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen” kan geen schending van die rechtsregels blijken.

19. Gelet op het in randnummer 18.1 genoemde verzoek was de verwerende partij er krachtens artikel 12, derde lid, van de bestuursstaalwet toe gehouden voor de betrekking met verzoeker het Frans te gebruiken.

In het schrijven van de verwerende partij van 6 maart 2014 (randnr. 13) wordt het Frans als bestuurstaal gehanteerd, zowel in de begeleidende brief als in de toegestuurde vertaling van het bestreden besluit. Anders dan verzoeker dit ziet, doen noch de voorgedrukte vermelding op de enveloppe “Ruimte Vlaanderen - departement van de Vlaamse overheid”, noch

het voorkomen van het woord “maart” in de datumvermelding van de begeleidende brief hieraan afbreuk.

Krachtens artikel 14, § 1, eerste lid, van de bestuursstaalwet diende het bestreden besluit in het Nederlands te worden gesteld. Het feit dat de verwerende partij – zoals de laatstgenoemde bepaling eist – het Nederlands als bestuursstaal heeft gebruikt bij het nemen van het bestreden besluit staat los van de taal die gebruikt is voor de betrekking tussen de verwerende partij en verzoeker.

De conclusie is dat uit hetgeen verzoeker aanvoert niet blijkt dat de verwerende partij zou zijn tekortgeschoten in haar verplichting om voor de betrekking met verzoeker het Frans te gebruiken.

20. Het middel wordt verworpen.

B. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21.1. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 53, § 3, derde lid, van het decreet ‘betreffende de ruimtelijke ordening’, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: het decreet ruimtelijke ordening) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet).

21.2. Verzoeker stelt dat hij nergens kan terugvinden dat de grieven die hij liet gelden door de verwerende partij in haar beoordeling werden betrokken.

Verzoeker wijst erop dat hij vooreerst “zeer omstandig en gemotiveerd uitgelegd [heeft] dat hij verbouwwerken uitvoerde waarbij het volume van 1.000 m³ niet eens werd overschreden”.

De andere grief van verzoeker betreft het feit dat “de Controle-ambtenaar” in het proces-verbaal van 2 maart 1998 “[weliswaar] ‘verbouwingswerken’ vaststelde zonder vergunning doch NERGENS vaststellingen deed van het bestaan van een residentiële nieuwbouw”.

Volgens verzoeker wordt deze – nochtans essentiële – “tegenspraak tussen 2 ambtenaren van Stedenbouw” niet uitgeklaard in de redengeving van het bestreden besluit. De laatgenoemde redengeving dient dan ook als compleet tegenstrijdig beschouwd te worden met de vaststellingen welke aan de herstellvordering ten grondslag lagen.

Verzoeker besluit dat de verwerende partij zijn grieven niet heeft betrokken bij de besluitvorming zodat het bestreden besluit geen afdoende motieven bevat.

22. Noch in zijn memorie van wederantwoord, noch in zijn laatste memorie voegt verzoeker iets toe.

Beoordeling

23. In het bestreden besluit wordt uitdrukkelijk overwogen dat verzoeker blijkens de in zijn aanvraag opgenomen “opgave van de architect” de regularisatie vraagt voor een bouwvolume van 1.594 m³, wat de decretale maximumnorm van 1.000 m³ aanzienlijk overtreft. Aldus is een afdoende weerlegging gegeven van verzoekers grief “dat hij verbouwingswerken uitvoerde waarbij het volume van 1.000 m³ niet eens werd overschreden”.

24. In het bestreden besluit wordt uitdrukkelijk overwogen dat verzoeker “zonder voorafgaande bouwtoelating” op het betrokken perceel “een totale nieuwbouw” tot stand heeft gebracht. Deze redengeving stemt overeen met de vaststelling in het proces-verbaal van 2 maart 1998 (randnr. 3) dat de betrokken woning na de door verzoeker uitgevoerde werken te aanzien is als “een volledige nieuwbouwconstructie”.

Gelet op de laatstgenoemde vaststelling is het ten onrechte dat verzoeker voorhoudt dat dit proces-verbaal “NERGENS [...] het bestaan van een residentiële nieuwbouw [vaststelt]”. Aangezien de door verzoeker aangevoerde tegenspraak niet blijkt, kan zijn daarop gesteunde argumentatie niet worden aangenomen.

25. Het besluit is dat de in het bestreden besluit opgenomen redengeving een afdoende weerlegging van verzoekers grieven bevat.

26. Het middel wordt verworpen.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

27.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 53, § 3, derde lid, van het decreet ruimtelijke ordening en artikel 3 van het ministerieel besluit van 1 februari 1995 ‘houdende aanwijzing van de gemachtigde ambtenaren inzake ruimtelijke ordening’ (hierna: het ministerieel besluit van 1 februari 1995), alsook van “de redelijsheidsnorm en het onpartijdigheidsbeginsel als inhoudelijke norm van algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

27.2. Volgens verzoeker blijkt uit niets dat ingenieur M. M. behoorlijk door de minister gemachtigd was om de hoorzitting voor te zitten en de noodzakelijke kennis had om verzoeker te horen. Het recht voor verzoeker om gehoord te worden in de Franse taal hield immers ook het recht in om in die taal door de verwerende partij begrepen te worden.

27.3. Tot slot stelt verzoeker dat uit het feit dat het bestreden besluit nergens vermeldt welke grieven hij liet gelden op de hoorzitting moet worden afgeleid dat de verwerende partij deze grieven niet heeft begrepen.

28. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat M. M. “geen Ambtenaar is doch een contractueel aangeworven Ingenieur”.

29. Bij zijn laatste memorie voegt verzoeker een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad waaruit blijkt dat M. M. een contractueel aangeworven personeelslid is.

Beoordeling

30. Artikel 3 van het ministerieel besluit van 1 februari 1995 luidt als volgt:

“Voor de toepassing van artikel 55, §2, derde lid, van de wet kunnen de ambtenaren van minstens niveau A1 van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen, in de plaats van de Vlaamse minister optreden om de aanvrager of zijn raadsman, alsmede het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde van dit college te horen.”

De hiervoor geciteerde bepaling duidt de categorie van personen aan die bevoegd zijn om een hoorzitting te leiden. Verzoeker leidt uit het feit dat M. M. een contractueel aangeworven personeelslid is ten onrechte af dat zij niet tot de voornoemde categorie zou behoren. Ook contractueel aangeworven personeelsleden kunnen immers aanzien worden als “ambtenaren” in de zin van de hiervoor geciteerde bepaling.

31. Uit het onderzoek van het auditoraat blijkt dat M. M. beschikt over een attest van SELOR dat haar afdoende kennis van het Frans aantoont. De Raad maakt zich deze vaststelling in het auditoraatsverslag, die verzoeker in zijn laatste memorie niet tegenspreekt, eigen.

32. Nu hiervoor gebleken is dat de in het bestreden besluit opgenomen redengeving een afdoende weerlegging van verzoekers grieven bevat (randnrs. 23-25) blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, niet dat de verwerende partij deze grieven niet begrepen zou hebben.

33. De conclusie is dat uit hetgeen verzoeker aanvoert niet blijkt dat de aangevoerde rechtsregels geschonden zouden zijn.

34. Het middel wordt verworpen.

D. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

35.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 53, § 2, vierde lid, van het decreet ruimtelijke ordening alsook van “de zorgvuldigheidsnorm, de redelijkheidsnorm en de rechtszekerheidsnorm”.

35.2. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij “zich niet meer dienstig en op adequate wijze, zeker niet pertinent” heeft kunnen herinneren welke grieven hij op de hoorzitting van 24 maart 2000 naar voor heeft gebracht, aangezien er bijna veertien jaar verstreken zijn tussen deze hoorzitting en het nemen van het bestreden besluit.

Tot slot herhaalt verzoeker dat het bestreden besluit nergens vermeldt welke grieven hij liet gelden op de hoorzittingen.

Beoordeling

36. Nu hiervoor gebleken is dat de in het bestreden besluit opgenomen redengeving een afdoende weerlegging van verzoekers grieven bevat (randnrs. 23-25) kan hij er zich ter adstructie van zijn middel niet dienstig op beroepen dat de verwerende partij zich door het tijdsverloop niet kon herinneren welke van die grieven hij op de hoorzitting van 24 maart 2000 heeft aangevoerd. Immers, zelfs als dit laatste juist zou zijn, valt niet in te zien hoe daaruit de onwettigheid van het bestreden weigeringsbesluit zou kunnen volgen nu in dit besluit alle grieven van verzoeker afdoende werden weerlegd.

Hetzelfde geldt voor verzoekers opwerping dat het bestreden besluit niet vermeldt welke grieven hij liet gelden op de hoorzittingen.

37. Het middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

38.1. In een vijfde middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 4.8.1, tweede lid, 1° en 7.1.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) alsook van “het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de [...] Grondwet”.

38.2. Verzoeker stelt dat zijn beroep diende behandeld en beslecht te worden door de Raad voor Vergunningsbetwistingen en niet door de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening “zijnde een politieke instantie welke geen enkele waarborg biedt van onpartijdigheid en onafhankelijkheid”. De artikelen 4.8.1 en 7.1.1 VCRO hebben immers een algemene draagwijdte en dienen geïnterpreteerd te worden in de zin dat de garanties van een administratieve rechtbank dienen toegepast te worden op alle gedingen welke nog lopende zijn.

Verder vraagt verzoeker zich af waarom bouwberoepen van voor 1 september 2009 “nog afgehandeld worden volgens de regels van actief openbaar bestuur” en deze vanaf die datum door een administratief rechtscollege. Volgens verzoeker bestaat er voor deze onderscheiden behandeling van bouwberoepen niet de minste objectieve noch redelijke verantwoording. Verzoeker blijft verstoken van een behandeling voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen en hij blijft ook verstoken van de mogelijkheid om cassatieberoep in te stellen bij de Raad van State.

Verzoeker besluit “dat het stellen van een prejudiciële vraag aan het Constitutionele Hof een pertinent, dienstig, nuttig en noodzakelijk karakter heeft”.

39. Op de vaststelling in het auditoraatsverslag dat verzoeker nalaat te preciseren welke prejudiciële vraag hij gesteld wenst te zien, repliceert verzoeker in zijn laatste memorie dat “niet [valt] in te zien waarom verzoekende partij tot formulering van deze vraag dient over te gaan nu de Raad van State ambtshalve deze vraag vermag te stellen”.

Beoordeling

40. Het toentertijd geldende artikel 4.8.1 VCRO bepaalde het volgende:

“Er wordt een Raad voor vergunningsbetwistingen opgericht, hierna de Raad te noemen.

De Raad spreekt zich als administratief rechtscollege uit over beroepen die worden ingesteld tegen:

1° vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning;
[...].”

Artikel 7.1.1 VCRO luidt als volgt:

“Behoudens andersluidende bepalingen, hebben de regelingen van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid onmiddellijke werking. Dat houdt in het bijzonder in dat zij vanaf hun datum van inwerkingtreding van toepassing zijn op de plannings-, vergunningen- en handhavingsprocedures als vastgelegd bij voorliggende codex, in de stand waarin zij zich bevinden.”

41. In zijn argumentatie gaat verzoeker voorbij aan het als volgt luidende artikel 7.5.8, § 4, tweede lid, VCRO:

“Beroepsdossiers die bij de Vlaamse Regering werden betekend vóór 1 september 2009, doch waarover de Vlaamse Regering op die datum nog niet heeft beslist, worden behandeld, bekendgemaakt, uitgevoerd en

desgevallend bestreden overeenkomstig de procedureregelen die golden voorafgaand aan die datum.”

De laatst geciteerde bepaling, die de verwerende partij bevoegd maakt om het bestreden besluit te nemen, is een “andersluidende bepaling” als bedoeld in artikel 7.1.1 VCRO (randnr. 40).

42. Met het auditoraatsverslag dient te worden vastgesteld dat verzoeker onvoldoende specificeert welke vraag hij aan het Grondwettelijk Hof gesteld wenst te zien.

De Raad van State ziet geen reden om ambtshalve een prejudiciële vraag aan dit Hof voor te leggen.

43. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig januari 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust